

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 444/21
18.6.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Бојане Пауновић, председника већа, Александра Вујичића и Душанке Ђорђевић, чланова већа, са вишим саветником Горданом Ивковић, записничарем, у кривичном поступку против **окривљеног АА**, због кривичног дела убиство у покушају из члана 113 у вези са чланом 30 Кривичног законика, одлучујући о жалбама јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног АА, адвоката Милоша Рајковића, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду К.бр. 355/19 од 08.02.2021. године, у седници већа одржаној у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Милоша Рајковића, а у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, **дана 18. јуна 2021. године**, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

Делимичним усвајањем жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Вишег суда у Београду К.бр. 355/19 од 08.02.2021. године, само у погледу одлуке о казни, тако што Апелациони суд у Београду окривљеног АА, због извршења кривичног дела убиство у покушају из члана 113 у вези са чланом 30 Кривичног законика, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, применом наведеног законског прописа и одредби чланова 4, 42, 45 и 54 Кривичног законика **О С У Ћ У Ј Е** на казну затвора у трајању од **5 (пет) година**, у које му се на основу одредбе члана 63 Кривичног законика, урачунава време проведено у притвору по решењу судије за претходни поступак Вишег суда у Београду Кп.бр. 192/19 од 03.05.2019. године, почев од 03.05.2019. године када је лишен слободе, па до упућивања у Завод за извршење кривичних санкција, док се жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду у преосталом делу и жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Милоша Рајковића, **ОДБИЈАЈУ** као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К.бр. 355/19 од 08.02.2021. године, окривљени АА је оглашен кривим због кривичног дела убиство у покушају из члана 113 у вези са

чланом 30 Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од четири године, у које му се урачунава време проведено у притвору по решењу судије за претходни поступак Вишег суда у Београду Кп.бр. 192/19 од 03.05.2019. године, почев од 03.05.2019. године када је лишен слободе, па до упућивања у Завод за извршење кривичних санкција. На основу члана 264 ЗКП окривљени је ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка и паушала који падају на терет буџетских средстава суда, а оштећени СС је на основу одредбе члана 258 ЗКП упућен да имовинскоправни захтев остварује у парничном поступку.

Против наведене пресуде, жалбе су благовремено изјавили:

-јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду, због повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду побијану пресуду преиначи тако што ће према окривљеном АА изрећи казну затвора у дужем временском трајању или да побијану пресуду укине и врати првостепеном суду на поновну одлуку и

-бранилац окривљеног АА, адвокат Милош Рајковић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду побијану пресуду укине и врати првостепеном суду на поновни поступак или да првостепену пресуду преиначи и окривљеног осуди за кривично дело доношења тешких телесних повреда, уз захтев да заједно са окривљеним буде обавештен о седници већа.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је поднеском Ктж.бр. 499/21 од 21.05.2021. године, предложио да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да се преиначи тако што ће окривљени АА бити осуђен на казну затвора у дужем временском трајању, а да се жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Милоша Рајковића, одбије као неоснована.

Апелациони суд у Београду је на основу одредбе члана 447 став 2 ЗКП одржао седницу већа, у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Милоша Рајковића, а у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, док је окривљени АА обавештен, али није наложено његово спровођење јер је веће оценило да то није неопходно за разјашњење ствари, а у складу са одредбом члана 447 став 4 ЗКП. На седници већа су размотрени списи предмета заједно са побијаном пресудом, која је испитана у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутих у изјављеним жалбама, у складу са одредбом члана 451 став 1 ЗКП, па је након оцене жалбених навода и предлога, а имајући у виду и писани предлог јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, у цитираног поднеску, те наводе присутног браниоца, нашао:

-жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду је делимично основана, а жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Милоша Рајковића, неоснована.

Жалбом браниоца окривљеног АА се указује да је првостепени суд неосновано

његовог брањеника огласио кривим због извршења кривичног дела убиство у покушају из члана 113 у вези са чланом 30 Кривичног законика и с тим у вези наводи да првостепени суд у образложењу пресуде на страни 9 пасус други, прихвата исказе оштећеног и сведока као веродостојне, јасне, уверљиве и логичне, док је из изјава оштећеног и свих сведока, према наводима жалбе, јасно да окривљени АА није задао кобни ударац у намери да убоде оштећеног у леву страну грудног коша, већ сви изјављују да је окривљени оштећеног убоо у пределу левог рамена, а оштећени и сви сведоци наводе или да је до другог убода - у грудни кош, дошло приликом одгуривања и падања окривљеног и оштећеног или приликом пада на земљу. Самим тим, према тези одбране, нејасно је како је првостепени суд утврдио да је окривљени са умишљајем хтео да лиши живота оштећеног СС. У прилог погрешном закључку првостепеног суда говори и чињеница да ординирајући лекар који је примио оштећеног ниједног тренутка ни приликом сачињавања историје болести, нити отпусне листе, није поменуо прву убодну рану у пределу рамена. Бранилац посебно указује да окривљени није спорио да је убоо окривљеног, али у пределу рамена, али је истицао да је до другог убода дошло приликом пада, тј. приликом отимања окривљеног, који је критичне вечери упола физички слабији од оштећеног и који се уплашио за свој живот, а првостепени суд не прихвата његов исказ у делу где изјављује да је у питању нужна одбрана, јер сведоци, према утврђењу првостепеног суда, на идентичан начин описују да је окривљени убо окривљеног пре пада, а што, према тези одбране, не одговара изјавама сведока и стању у списима, а притом није ценио да изјаве сведока потичу од његових добрих другова и пријатеља. Према наводима жалбе, остало је недоречено шта се заиста догодило те вечери, јер по образложењу првостепеног суда, оштећени ни на који начин није допринео настанку критичног догађаја, а није ни доказано да је окривљени АА са умишљајем хтео да лиши живота оштећеног СС.

Из наведеног произлази да се у жалби браниоца окривљеног не указује на постојање неке чињенице или доказа који нису били цењени од стране првостепеног суда, а који су од одлучног значаја за доношење правилне одлуке, већ бранилац износи сопствено оцену на бази одбране окривљеног АА, указујући тиме на погрешну оцену осталих доказа дате од стране првостепеног суда.

Међутим, Апелациони суд у Београду налази да изнетим жалбеним наводима није доведено у сумњу утврђено чињенично стање, јер је првостепени суд, након детаљног изношења садржине доказа изведених на главном претресу и исцрпне и потпуне анализе, дао јасну и логичну оцену доказа и аргументовано изнео које чињенице из ког доказа утврђује, те јасно образложио у погледу којих навода је одбрана окривљеног АА у супротности са изведеним доказима. Наиме, на основу писаних доказа у спису, делом и из навода одбране окривљеног АА, те исказа сведока оштећеног СС, сведока СС1, сведока СС2 и сведока 223, које је детаљно анализирао, првостепени суд је правилно и потпуно утврдио чињенично стање.

Наиме, окривљени у својој одбрани није спорио да је код себе критичном приликом имао нож, те да је оштећеном задао ударац, те је овај део његове одбране првостепени суд правилно прихватио налазећи да је у сагласности са исказом сведока оштећеног СС и осталих испитаних сведока, као и са писаним доказима. Међутим, наводе којима се позива на нужну одбрану истицањем да је био дрогиран, да није имао

намеру да убије оштећеног, да су му пришли оштећени и његови другови који су га тукли и да је имао повреде које ником није пријавио, те да га је оштећени ударио и да је пао и да су га сви шутирала по рукама и ногама, првостепени суд правилно не прихвата као веродостојне, јер су у супротности са исказом сведока оштећеног СС и свих испитаних сведока, а који су на скоро идентичан начин описали критични догађај наводећи да су били отприлике на средини кошаркашког терена и разговарали, да се убрзаним ходом према оштећеном приближавао Ром који је био обучен у црно и да је у десној руци држао нож, да га је убоо у пределу левог рамена, те да је оштећени потом ухватио окривљеног са намером да се одбрани, али га је окривљени поново убо у пределу ребра са леве стране, да су обојица пали, те да су онда другови оштећеног, сведоци, прискочили оштећеном у помоћ. Наиме, нико од сведока не потврђује да је окривљени био нападнут од стране оштећеног и његових другова, већ напротив да је оштећени СС био нападнут од стране окривљеног који му се са ножем у руци убрзаним ходом приближавао, очигледно решен да га нападне, те стога правилно није прихваћена теза да је окривљени АА поступао у нужној одбрани, будући да је несумњиво утврђено да није ни био нападнут, па самим тим није ни имао потребе да од себе одбија противправни напад.

Будући да је првостепени суд за своје чињеничне закључке дао јасне и уверљиве разлоге, које у потпуности прихвата Апелациони суд у Београду, као неосновани су оцењени жалбени наводи браниоца окривљеног АА којима указује да је остало недоречено шта се заиста догодило критичне вечери.

Теза одбране окривљеног АА изнета током поступка, а коју бранилац понавља и у жалби - да је његов брањеник поступао у нужној одбрани, је била предмет посебне оцене од стране првостепеног суда, који, по оцени Апелационог суда у Београду, изводи правилан закључак да је окривљени АА први започео противправни напад на оштећеног СС, што жалбеним наводима браниоца није доведено у сумњу.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио кривични закон када је нашао да су се у радњама окривљеног АА стекла сва законска обележја бића кривичног дела убиство у покушају из члана 113 у вези са чланом 30 Кривичног законика.

Неосновано се жалбом браниоца заступа и теза о непостојању умишљаја на страни окривљеног АА да оштећеног СС лиши живота, јер је и по налажењу другостепеног суда, окривљени критичном приликом био свестан да ножем задаје повреду оштећеном СС у горњи део тела – у пределу грудног коша са леве предње стране, дакле, у предео где се налазе срце и плућа, који су витални органи људског тела и да је свакако био свестан да наношењем те повреде код оштећеног може наступити и смрт и то је хтео. На наведени закључак указује и чињеница да му се окривљени брзим ходом приближавао, да је са собом понео нож, да оштећени ничим није допринео настанку кривичног дела, као и чињеница да га најпре убоо ножем у пределу рамена, што потврђују и оштећени и сви испитани сведоци, а затим, и након што је оштећени покушао да се одбрани и да га одгурне, у пределу грудног коша, чиме је показао јасну намеру да оштећеном нанесе повреду баш у пределу где се налазе витални органи.

Жалбени наводи браниоца којима се указује да лекарском документацијом није констатована прва убодна рана - у пределу рамена, су без утицаја, пре свега, из разлога што бранилац истовремено указује и да окривљени током поступка није спорио да је г убоо у раме, а потом и с обзиром да су сви испитани сведоци, као и сведок оштећени СС били доследни у тврдњи да је окривљени, пре наношења убодне ране на грудном кошу, прво ножем убоо оштећеног у пределу левог рамена. Самим тим је и за овај суд уверљиво и логично образложење првостепеног суда да су се лекари очигледно бавили повредом која је била опасна по живот, те да из тог разлога повреда левог рамена није ни констатована.

Апелациони суд у Београду је жалбене наводе браниоца окривљеног којима указује да умишљај окривљеног није био усмерен на то да лиши живота оштећеног, оцени неоснованим, будући да умишљај окривљеног да оштећеног лиши живота произлази управо из околности самог догађаја. Наиме, окривљени је ножем дужине сечива 11 цм, средством подобним за лишење живота, оштећеном у пределу грудног коша нанео тешку телесну повреду опасну по живот, дакле, након првог убода у раме није одбацио нож, односно није ограничио напад, већ је напротив, даље истрајавао у намери да угрози живот оштећеног односно испољавао решеност да га лиши живота, те је само случајност довела до изостанка смртне последице. Утврђене чињенице које се односе на средство којим су повреде нанете и локацију односно места убода ножем - у гоњи део тела, у предео где се налазе витални органи, супротно жалбеним наводима браниоца, не упућују на закључак да је умишљај окривљеног АА био усмерен на наношење телесних повреда већ на лишење живота оштећеног СС, као последицу коју је хтео. Ова последица очигледно није наступила због тога што је наношење даљих удараца ножем било спречено прво од оштећеног, а потом и од његових пријатеља - сведока.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни, поводом жалби јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног АА, адвоката Милоша Рајковића, Апелациони суд у Београду налази да је првостепени суд приликом доношења одлуке о врсти и висини кривичне санкције као олакшавајуће околности правилно ценио да се ради о младом човеку, без довољно животног искуства, особи у развоју, да је испољио кајање и да је кривично дело које му се ставља на терет остало у покушају, док је као отежавајућу околност правилно утврдио његов ранији живот - кажњаваност као малолетника.

Међутим, основано је жалбом јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду указано да је првостепени суд утврђеним олакшавајућим околностима дао пренаглашен значај дајући им значај нарочито олакшавајућих које оправдавају ублажавањем казне у складу са одредбама члана 56 и 57 Кривичног законика, будући да и Апелациони суд у Београду налази да је казна на коју је окривљеног АА осудио првостепени суд, неадекватно одмерена, те је делимичним усвајањем жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду првостепену пресуду преиначио само у погледу одлуке о казни и окривљеног АА осудио на казну затвора у трајању од пет година, налазећи да је овако одмерена казна сразмерна тежини извршеног кривичног дела, степену кривице окривљеног, посебно чињеници што је смртна последица код другог лица изостала само због благовремене лекарске помоћи, те је иста нужна ради

остваривања сврхе кажњавања из члана 42 Кривичног законика, а у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 став 2 Кривичног законика.

Неосновано се жалбом јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду указује да је првостепени суд доносећи одлуку о казни повредио кривични закон јер није сходном применом одредбе члана 68 став 1 Кривичног законика, опозвао условну осуду која је окривљеном изречена пресудом Другог основног суда у Београду К.бр.785/19 од 06.02.2020. године, због кривичног дела из члана 204 став 1 тачка 3 Кривичног законика и утврђена казна затвора у трајању од осам месеци са временом проверавања до 06.02.2023. године и потом га осудио на јединствену казну затвора, а окривљени АА је кривично дело по наведеној пресуди извршио дана 21.4.2019. године, дакле, дакле, пре извршења предметног кривичног дела (29.04.2019. године),

Наиме, одредба члана 68 став 1 Кривичног законика, прописује да ће суд опозвати условну осуду, ако после њеног изрицања утврди да је осуђени извршио кривично дело пре него што је условно осуђен и ако оцени да не би било основа за изрицање условне осуде да се знало за то дело и ће у том случају применити одредбу члана 67 став 3 Законика. Дакле, цитираном законском одредбом регулисан је опозив условне осуде због тога што суду при доношењу раније одлуке није била позната околност која је релевантна за опредељење да ли ће за извршено дело изрећи безусловну казну или условну осуду. Реч је о кривичном делу које је извршено пре него што је суд за друго кривично дело изрекао условну осуду, међутим, потребно је да је то кривично дело такве природе или такве тежине да би то утицало на суд да не изрекне условну осуду. Будући да се у конкретном случају ради о кривичном делу тешке крађе, дакле, кривичном делу које није истородно са предметним кривичним делом, сама природа кривичног дела дела, супротно ставу јавног тужиоца, не указује на нужност примене одредаба члана 68 став 1 Кривичног законика, те и Апелациони суд у Београду, одлучујући о казни, налази да наведену условну осуду не треба опозвати, а на овом месту указује и да се основано жалбом браниоца указује да је првостепени суд осуђиваност пресудом Другог основног суда у Београду К.бр.785/19 од 06.02.2020. године, погрешно ценио као отежавајућу околност на страни окривљеног, будући да је окривљени у време извршења кривичног дела за које је у овом поступку оглашен кривим био неосуђивано лице.

Будући да је одмерена казна затвора у трајању од пет година нужна да се утиче на окривљеног АА да убудући не чини кривична дела, жалбени наводи његовог браниоца којима се првостепена пресуда оспорава у делу одлуке о казни, оцењени су неоснованим.

У складу са наведеним разлозима, Апелациони суд у Београду је на основу одредбе члана 459 став 1 и 457 ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Виши саветник-записничар
Гордана Ивковић с.р.

Председник већа-судија
Бојана Пауновић с.р.

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**